

МЕРИ СОДЪРСТРОМ ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ ПРЕЗ АВГУСТ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1974

chitanka.info

Тим чу първия трус, преди да го усети. Започна като тътнеж на далечен влак. После се засили и той видя как дърветата се огъват, а земята започва да се разтърсва. Уплаши се.

* * *

Лус побесня, когато му се наложи да отмени пътуването им. Обсипа го с поток испански ругатни по телефона, когато ѝ се обади в четвъртък, за да ѝ каже, че в събота, деня, в който бяха определили да се срещнат в Портланд, той щеше да бъде в Енкъридж.

— Но и ти си правила същото — отвърна той. — Помниш ли оная събота, когато бях взел билети за джазовия фестивал?

— Онова беше друго. Спешен медицински случай. Имаха нужда от мен в болницата! А ти само ще си цапаш ръцете с някакъв безмислен подземен опит.

Спорът не беше нов. Той беше геолог, а тя лекар. И Лус не разбираше как ядрените опити, предназначени да разкриват подземни резервоари с естествен газ или да впрягат подземната топлина за генериране на електрическа енергия, могат да се сравняват със спрялото сърце на някое дете в окръжната болница на Рено, където работеше като педиатър.

Той се зае да ѝ обяснява колко важна и хуманна е неговата работа, колко необходими са ония последни допълнения за успеха на проекта „Арктична енергия“ и какво точно ще означава този проект за благоденствието на милиони хора. Но тя не искаше да го слуша.

— Не! — извика тя по телефона. — Млъкни! Не искам да слушам нищо. Прави каквото искаш. Аз ще отида там, където съм необходима. Всъщност това е единствената ми отпускатка, откакто се записах в Медицинския факултет. — И му трясна слушалката.

„Добре, щом така иска“, рече си той. В крайна сметка тя не беше единствената жена на света. Макар и твърде умна, тя беше разглезена и упорита. И не стига това, ами произлизаше от семейство от чилийската политическа левица, така че през седмица се оплакваше от действията на правителството в Чили и от това, как САЩ са помогнали за свалянето на Алиенде^[1] и неговите приятели през 1973 година.

Той остави внимателно телефонната слушалка, като устоя на изкушението да я захвърли в другия край на стаята. Бяха го предупредили, знаеше. Беше се запознал с нея веднага след десния преврат в Чили и тя непрекъснато се оплакваше, че баща ѝ починал от сърдечен удар в оня стадион, където бяха задържали всички. Какъв глупак е бил! Но тогава се бе трогнал от бурната ѝ латиноамериканска скръб.

И така той уреди нещата в бюрото си и университета, където изнасяше лекции, и взе самолета от Сан Франциско за Енкъридж. Така ѝ се пада, да не може да влезе във връзка с него.

* * *

Първият трус не беше много силен. Няколко клона паднаха с трясък на земята, но от прозореца Тим не видя във въздуха да се издигат пламъци, което би означавало, че са прекъснати газопроводите. След няколко секунди бученето започна отново.

* * *

Проблемът, за който го бяха извикали, беше труден. Някой бе доказал, че за оптимален ефект подземният опит трябва да се извърши на остров на около 25 километра източно и 8 километра южно. Поради това Контролната комисия за атомни опити бе разрешила експеримента да се премести на новото място, макар до определената дата да оставаха само около три седмици. Комисията по атомна енергия и „Арктик енърджи“, консорциумът от компании трябваше да доведат сто и петдесет висококвалифицирани строителни работници и електронни техници, които да извършат преместването. За да завършат новите инсталации и да свържат всички контролни уреди, щяха да работят до последната нощ преди датата на опита.

Разбира се, Тим не участвуваше в тази дейност, но прекара много време в разходки около строителната площадка, като мислеше за работата, с която беше натоварен. Въпросите бяха разбираеми — как ще се отрази експлозията на съседното петролно поле, вариациите на

въздушното налягане и теченията. Отначало Тим се запита защо не са били разработени, преди да се вземе решение за преместване на експеримента, но после се заплете в усилията да намери подходящ компютър, с чиято помощ да ги разреши. Ръководителите не му разрешиха да се свърже с комплекса „Ливърмор“, нито дори с компютъра на университета в Аляска, така че трябваше да прави изчисленията на старомодния модел, който се намираше на кораба на Комисията по атомна енергия.

Разхождаше се по тринадесетте квадратни километра струпеи, които наричаха остров, наблюдаваше работата на хората и мислеше как да постави въпросите си, че електронноизчислителната машина да им отговори. Беше юли и той никога не бе виждал арктическото лято, затова се възхищаваше на малките нацъфтели растения, закрепил се по скалите, на птиците и на дългите дни.

Когато на 4 август се завърна в Окленд, завари върху бюрото си огромен куп кореспонденция. Съобщения, писма за последната му консултативна задача за трансатлантическия петролопровод, вестници, списания. Но докато ровеше купчината, една пощенска картичка с изглед на невероятно бял плаж и също така невероятно син океан му се наби в очите. Обърна я. „Липсваш ми“, пишеше там с почти неразчитания се лекарски почерк на Лус. Марката беше от Сан Хосе, Коста Рика, където след като бяха избягали от Чили, живееха майка ѝ и по-малките ѝ сестри.

Усмихна се. Все пак беше знаменита жена. Упорита и избухлива — определено можеше да се каже, че не е от този тип жени, за които можеше да се мисли като бъдещи съпруги, дори и в редките случаи, когато му натежаваше мисълта за собствената смъртност и мисълта за поколение ставаше привлекателна. Освен това нямаше да е разумно да се свърже по-здраво с човек, чиито произход и политически разбирания бяха така различни от неговите. Макар той да не се интересуваеше много от политика, досаждаше му — но Лус се интересуваеше и точно в това се състоеше проблемът.

Все пак те наистина се чувствуваха добре заедно. Имаше и други неща. Вдигна телефонната слушалка да ѝ се обади, но телефонистката за връзка с чужбина вече го търсеше.

— Търсят Тимоти Харви.

Беше Лус.

— Слушай, ела в събота и неделя — каза му тя след поздравите.

— С голямо удоволствие — отвърна той. — И аз съм се затыжил за тебе.

Вместо да се засмее, гласът ѝ прозвуча гневно, уплашено.

— Не, не за това. Искам да поговорим.

Но когато в петък следобед се заизкачва по стъпалата на болницата, на лицето ѝ се разля усмивка. Затича се да го посрещне, нещо, което преди никога не бе правила. Тим се изненада и от себе си, защото когато я видя да идва, разпери ръце да я хване, вдигна я и я завъртя. Остави я на земята и видя, че се е изчервила.

— Извинявай, докторе — рече ѝ той. — Нямах намерение да правя представление.

— Няма значение — отвърна тя. — Радвам се да те видя. — И след това остана няколко мига в прегръдката му.

„Да, наистина нещо я тревожеше“, реши той, докато я гледаше как седи в колата, когато се отправиха на юг, към един къмпинг по източните склонове на Сиера. Но едва след като разположиха лагера си и се наядоха, тя каза нещо. Слънцето бе залязло зад планините, които се издигаха внезапно на запад, и небето бе оцветено в прозрачния син цвят на полумрака.

В къмпинга имаше и други хора, но върбите покрай потока ги закриваха. Тим се занимаваше с огъня. Лус се бе приближила към него, потръпваше и отпиваше вино от металическо канче. Той посегна и я прегърна.

— Ей, ти си замръзнала. Не си ли носиш жилетка, докторе?

Тя го погледна сякаш не го виждаше.

— На задната седалка има една фланела, ако искаш — прибави той, като се обърна да разрови огъня.

Тя се изправи и бавно тръгна към колата. Също така бавно отвори вратата и взе фланелата. Започна да я облича, но след като провря главата си в нея, спря и се загледа в планините. Лицето и беше още по-загрижено отпреди.

— Можеш ли да предсказваш земетресенията? — попита го тя внезапно.

— Какво ти става, докторе? Страх те е да не се съборят планините ли, да не... се срути Гибралтар? — подхвърли той, като очакваше, че тя ще се изсмее.

— Не, бъди сериозен за минутка. Могат ли учените да предсказват земетресенията?

Огледа я внимателно. Често я беше виждал разгневена, но рядко имаше израз като сегашния. Беше от най-спокойните хора. Най-рядко изпадаше в паника от всички хора, които познаваше. Все пак беше лекар; обучена да се справя със спешни случаи. Дори и въпросът да беше глупав, не можеше да го отмине, щом я вълнуваше толкова.

— Не — отговори той. — Не могат да ги предсказват с точност. Някои твърдят, че могат да предскажат, че ще има земетресение в определен тримесечен период, но не са много точни.

— Значи никой не може да предскаже, че утре в 10 часа сутринта на дадено място ще има земетресение с определена сила? — черните ѝ очи го приковаха с погледа си.

— Не — отвърна той, — поне доколкото зная...

Тя се отпусна тежко върху един пън и се загледа за няколко минути в огъня. Мълчанието ѝ го подтисна.

— Защо се интересуваш? Какво те тревожи? — попита той.

Тя вдигна поглед, сякаш се изненада, че той е там.

— Няма нищо — рече тя, съвземайки се. После се замисли. — По дяволите. Нещо голямо е. — Тя протегна ръка и го докосна. — Можеш ли да пазиш тайна?

— Нещо за Чили ли е? — попита той, без да се замисли.

— Да — отвърна тя тихо. — Трябваше да си мълча. Другите ще припаднат, ако разберат, че говоря с тебе за земетресения. — Погледна го право в очите. — Мога ли да ти имам доверие?

Доверие — каква дума. Досега не беше срещал друга жена, която толкова да му се нрави, нито да му приляга толкова. Но той беше личност с известни отговорности... към родината си, колкото и сълзливо да звучеше.

— Мога ли... или не? Няма да започнеш... — Наблюдаваше внимателно лицето му и гласът ѝ секна.

— Добре — рече той с внезапна решителност. — Можеш да ми се довериш. За какво става въпрос?

Той се разхождаше покрай огъня, докато тя му разправи. Как е срещнала група чилийци в Коста Рика, които смятали да вдигнат въстание на 11 август, вторник, в 6,10 ч. местно време. Как датата и часът били избрани от професор Ернесто Мендес, чилийския

геофизик, който сега живее в Мексико, понеже по това време в Сантяго ще има земетресение със сила 5,9 по скалата на Рихтер. Как смятали въстанието да съвпадне със земетресението, за да се възползват от настъпилния хаос. За техния двегодишен план за връщане на демокрацията и социализма. И че в неделя Лус заминавала със самолет от Сан Франциско, за да им помогне.

— Ако няма земетресение, ще се превърне в кървава битка, но тогава ще имат още по-голяма нужда от мене, защото им липсва всякакъв медицински персонал — заключи тя. — Но исках да зная какво мислиш. Просто да съм подготвена.

Той се спря пред нея. Тя взе една пръчка и я хвърли в огъня.

— Освен това исках да се сбогувам с тебе — рече тя тихо.

* * *

При втория трус Тим чу някой да крещи, а след това тропота на бягащи крака — някой се опитваше да излезе на открито. Замаяното му съзнание му подсказа, че това е глупост. По-добре е да останеш в солидната сграда, отколкото да те удари някой падащ корниз или комин. Но той едва успя да овладее обземащата го паника. Друга част от съзнанието му нашепваше, че вероятно е безразлично къде се намиращ, защото накрая земните демони ще се доберат до тебе.

* * *

Тази нощ, когато лежаха в палатката, Тим си задаваше въпроса, дали би имал храбростта на Лус. Постъпката ѝ да изгори мостовете зад себе си по този начин беше глупава. Трябваше да се опита да я разубеди. Коя кауза заслужаваше да загубиш живота си за нея? Освен това новото консервативно правителство беше въвело ред, така пишеха всички вестници. Единственото нещо, което го спираше да не спори с нея, беше мисълта, че и той би искал да е решителен като нея.

Прекараха съботата и по-голямата част от неделата най-обикновено. Времето в планината през август беше чудесно, хладно през нощта и горещо през деня. В събота направиха дълга разходка,

като взеха обеди със себе си и спряха да го изядат и да подремнат край едно малко езеро, заобиколено от червеникави и сребристи върхове. Тим неволно се замисли, че и тези планини са млади като Андите. Доказателство за напреженията, които вървяха по бреговата линия на Тихия океан от Огнена земя до Алеутските острови и след това надолу към Япония. Но той се принуди да не мисли за това и се загледа в Лус, която беше се сгушила върху една скала и дремеше, сякаш нямаше никакви грижи.

След закуската в неделя — яйца, сланина и картофи, изпържени на огъня — те се отправиха към Рено, където спряха да вземат куфара ѝ, и след това продължиха към летището на Сан Франциско. Не можеше да се сети какво да каже, докато чакаха самолета. Попита я дали иска да пие нещо, но тя поклати отрицателно глава и се загледа в пистата, където подготвяха реактивния самолет за пътниците. След смяна на самолета в Мексико тя щеше да пристигне в Сантяго рано на другата сутрин.

— Слушай — поде той, когато Лус застана на опашката за проверка за оръжие, — нали ще внимаваш? Не искам нищо да ти се случи.

Тя вдигна поглед към него и се усмихна вдървено, сякаш се опасяваше, че ще заплаче.

— Разбира се, не се безпокой за мене — каза тя.

Той се наведе и я целуна.

— Вайя кон диос^[2] — рече той, обърна се и си тръгна.

Не се сети за подземния опит, докато се събуди на другата сутрин. И той беше определен за вторник.

Един приятел от Комисията по атомна енергия се обади следобеда, за да пита Тим дали има ключ от сградата на геолозите в университета. Искаше да наблюдава как сеизмографът там ще отбележи ударните вълни от подземната експлозия, но обикновено след полунощ заключваха сградата, а се предполагаше, че експлозията ще стане малко преди 2 часа — каза му той.

Два часа? Тим се замисли. Разбира се. В Аляска бяха говорили, че времето на експлозията ще бъде малко преди полунощ; а разликата във времето беше два часа. Каза му, че ще уреди да влязат в сградата и в същото време на лист хартия изчисляваше разликата във времената. Два часа в Калифорния, полунощ в Аляска и 6 часа сутринта в Чили.

Шест часа в Чили! Предполагаше се, че точно по това време ще има земетресение. Отново съвпадение? Ами... ако Мендес е прав. Ползуваше се с добро име. Съществуваше, макар и малка възможност той да знае нещо за тамошните разседи, което не беше известно на никого.

На Тим му бяха необходими около два часа, за да направи всички изчисления, и то само приблизително. Но изглеждаше почти сигурно, че хармоничните честоти на ударните вълни от подземния експеримент ще бъдат насочени точно така, че да усилят земетресението, което ще стане двадесет и три минути по-късно в другата половина на света, и от земетресение със сила 5,9 да го превърнат в катастрофа със сила 8,9 бала.

Бедната Лус.

Не, не можеше да бъде. Трябваше да има някаква грешка.

След това си спомни за промяната на мястото на експеримента. И това ли беше съвпадение? Но не можеше да става и въпрос за съвпадение. Ако се приемеше, че не е допуснал някоя значителна грешка, преместването на няколко мили от първоначалното място даваше огромна разлика по отношение на напреженията и разседите в земната кора. Приличаше на нещо повече от съвпадение. Някой искаше в Чили да стане силно земетресение. Някой, който познаваше плановите за въстание? Подобна катастрофа би била удобен повод да се въведе военно положение.

Не, не можеше да бъде — просто твърде дълго е бил с Лус. Случайност, едно от онези случайни съвпадения, които можеха да означават смъртта на хиляди хора.

Той се обади на приятеля си от Комисията по атомна енергия, за да го пита дали знае кой е главен ръководител на експеримента. Каза му, че е сбъркал в предишните си изчисления и сега е открил нещо, което трябва да съобщи на главния ръководител.

— За какво става въпрос? — попита го предпазливо приятелят му.

— Нещо за сеизмичните вълни... — отвърна Тим, като се опитваше да измисли как да не намесва името на Лус.

— И за земетресенията ли? — продължи да пита другият.

— Да — отвърна, без да се замисли Тим. — Откъде знаеш?

— Слушай, Тим, не се занимавай с тези работи. Не си навирай главата, където не ѝ е мястото. — И му затвори телефона.

* * *

При третия трус бюрото на Тим запълзя по пода. Сега в коридора беше тихо, но някъде далеч чу противопожарни сирени и — да, не се лъжеше — сигнал за въздушно нападение. Много ще помогне — помисли си иронично той. Когато земята се поуспокои, той отново погледна през прозореца. Навън имаше много дим и част от съседната сграда беше срутена. После тътнежът се поднови.

* * *

След телефонния разговор Тим седя като парализиран в продължение на половин час, като си шепнеше, че не може да бъде така. После реши, че трябва да се добере до главната квартира на експеримента, да ги забави няколко минути, да отложи всичко поне толкова, че да се промени характеристиката на отекващите през земната кора вълни. Това трябваше да направи за Лус, за всички други и за самия себе си. Но телефонистката от централата за междуградски разговори не можа да го свърже, макар да прави опити в продължение на три часа; всички връзки с инсталациите на експеримента бяха блокирани и телефонистката имаше нареждане да включва само срочни военни повиквания. Затова се свърза с един стар приятел от университета, който бе постъпил във военновъздушните сили и работеше в Пентагона, но мръсникът му затвори телефона. Не можа да намери и декана на Геоложкия факултет на университета, за когото смяташе, че може да има връзки с ръководството на „Арктик енърджи“. Дори и представителят в Конгреса от неговия район, последната му надежда, беше заминал на риболов и нямаше да се върне преди петък.

Вече приближаваше полунощ и единственото, за което още можеше да се сети, беше да предупреди Лус. Вероятно беше опасно да се опита да я намери, но ако тя и приятелите ѝ можеха да предупредят

хората, някои от тях щяха да се спасят, като излязат на открито и на по-високо.

Знаеше само името на чичо й — Фелипе Санчес — и затова накара телефонистката да звъни на всички абонати с това име в Сантяго. Докато чакаше, си повтаряше, че дори и да се свърже с чичо й, няма гаранция, че ще намери и Лус.

Макар и невероятно, единадесетият Санчес се оказа чичото на Лус и още по-невероятно — тя беше там.

— Здравей, докторе — каза й Тим, като не смееше да каже нещо повече.

— Тим! — извика тя. Но веднага гласът й се смрази. — Какво искаш?

— Обадих се да те предупредя — започна той, но тя го прекъсна.

— Много благодаря — отвърна тя горчиво. — Знаем всичко.

— Как научихте?

— Мендес не е глупак. Преди два дни разбра, че е сменено мястото на експеримента, и съпостави нещата. Търсим кой е казал на американците за въстанието. — В гласа й прозвуча подозрение.

— За бога, Лус, не съм аз. Направих опит да видя дали не може да се забави експериментът. Нямах представа за какво работя.

— Разбира се. Ти просто си вършеше работата. — Думите й звучаха, сякаш се опитва да запази твърдия си тон, но въпреки това се задави. — Възстановяването ще бъде като все едно да се започне отново двадесетият век.

— Зная — отвърна Тим. — Как да ти кажа колко съжалявам? Ако можех, никога не бих направил нещо, което да ти навреди.

— Но го направи. — Тя отново бе овладяла гласа си. — Върви да си правиш твоите измервания. Тук ни чака работа — трябва да спасяваме живота на хората.

— Лус, прости ми — прекъсна я той.

В другия край на телефонната линия настъпи мълчание.

— Когато всичко свърши, искам отново да те видя.

Мълчанието продължи още няколко секунди.

— Ще видим — каза му тя след това. Последва ново замълчаване. — Довиждане — и затвори телефона.

Нямаше какво друго да прави. Беше изчерпал всичките възможности, за които можеше да се сети, затова към един часа отиде

в другата сграда, за да наблюдава сеизмографа. Беше приказна лунна нощ и докато прекосяваше безлюдното университетско градче, видя три отделни групи метеори да прелитат по небето от хълмовете към залива. Падащи звезди; предполагаше се, че носят щастие, а дали беше така? Рече си, че е добър учен, щом се лови за сламка и търси щастливи предзнаменования. Бяха просто част от августовските метеорни дъждове. Настъпваха всяка година; за тях имаше много добри научни обяснения. Тогава го порази иронията на съдбата му като достатъчно добър учен, за да помогне за гибелта на хиляди невинни хора, включително и Лус.

Приятелят му беше вече в сградата и наблюдаваше.

— Здравей — рече той предпазливо.

Тим изръмжа.

— Знаеш, че така трябва — продължи приятелят. — Налага го сигурността на държавата. Нашите момчета така са го подготвили, че земетресението да бъде достатъчно силно, за да се объркат достатъчно нещата, и ние ще трябва да изпратим морската пехота да възстановява и да пази реда. Минимални усложнения. Минимални жертви. Военните смятат, че това е голям пробив в областта на стратегията.

Тим го изгледа гневно и се обърна отново към сеизмографа. Писецът леко се движеше напред-назад, като изписваше начупени линии, подобни на вълните край бреговете на езеро. Тогава усетиха разтърсването и писецът подскочи. Беше едва 1.30.

Тим се разсмя. „Господи, може би все пак всичко ще се нареди.“ Може би и някой друг е съобразил какво става, останал е потресен като него и е успял да обърка нещо.

Човекът от Комисията по атомна енергия имаше разтревожен вид.

— Много странно — рече той. — До експлозията остават още седемнадесет минути.

Той влезе в съседното помещение, за да се обади на някого по телефона. Тим продължи да се хили на въртящия се барабан и подскачащия писец, без да се вслушва в разговора. За Лус продължаваха да съществуват някои проблеми, но поне положението нямаше да е толкова лошо. Имаше възможност отново да се съберат. Внезапно разбра, че я обича.

После в 1.47 часа писецът отново подскочи, като този път излезе напълно от барабана. Тим си спомни, че ако експлозията е станала по програмата, а не по-рано, точно сега ѝ е времето.

— Ей — извика Тим, — ела да видиш.

Другият излезе от съседното помещение със загрижен вид.

— Какво има? — попита той, а в гласа му прозвуча гняв и отпадналост.

— Още един трус — отвърна Тим. — Какво става?

— Момчетата казват, че първият трус е причинен от удара на доста голям метеорит, който паднал в Исландия.

— И какво от това?

— Можеш сам да пресметнеш. — Приятелят му бръкна в джобовете на панталоните си за кибрит и запали цигарата, която държеше в ръка. — Мръсно космическо произшествие.

— По-голямо усилване?

— Аха. Този път надхитрихме сами себе си.

* * *

Когато усети четвъртия трус, Тим остана изненадан от обзелото го спокойствие. Най-хитро би било, помисли си той, да си в изкуствен спътник и да наблюдаваш гледката. Двеста милиона години от геологичната история, които протичат в два дни. Бяха изминали пет часа, преди раздвижването да достигне Калифорния и преди да спре електрическият ток, той чу по малкото радио, че по протежение на цяла Исландия се е появила пукнатина, от която изтича лава, а поредица вулкани от Перу до Мексико бяха започнали да изригват.

Разбира се, фактът, че никой не бе взел предвид ефекта от удар на метеор, беше невероятен пропуск — особено когато експериментът се провеждаше точно в средата на периода на метеорните дъждове. Големите метеори не бяха толкова често явление — те обикновено изгаряха, преди да достигнат земята. Но когато си играеш с вътрешната структура на планетата, трябва да помниш, че паданията на метеори в миналото се свързват с промени в земното магнитно поле. Земята може да е кристал — един удар отсам, друг оттатък — и всичко ще се разпадне.

Обикновено плочите на земната кора, споени здраво една за друга, освобождаваха насъбраната енергия само в сравнително слаби трусове, които наричаме земетресения. Но този път комбинацията от експлозията, естественото земетресение и ударът на метеора внезапно бяха освободили плочите. Преди движението на пластовете да бе напреднало на север. Тим успя да изчисли грубо как ще свърши всичко. Западното крайбрежие на Южна Америка щеше да спре на около двеста мили по на запад — въпреки че сегашната крайбрежна ивица щеше да бъде всмукана в земята, когато плочата от земната кора, носеща континента, бъде притисната надолу от другата плоча, носеща част от океанското дъно. Цяла Калифорния, западно от разседа Сан Андреас, щеше да се придвижи на 430 мили на север. Африка щеше да се завърти, да допре отново до Европа, като затвори западния край на Средиземно море. Червено море щеше да се превърне в миниокеан. Всички разположени в низини градове, независимо дали ще бъдат засегнати от земетресения или не, щяха да бъдат пометени от приливи вълни. Край Хавайския и Японския архипелаг щяха да се появят нови острови. И по целия свят вулканите, за които се е смятало, че отдавна са преустановили дейността си, щяха отново да изригнат.

Господи, каква прекрасна възможност! Щеше да е велико нещо човек да оцелее, когато континентите се успокоят, за да види как ще изглежда всичко. Разбира се, подобни неща бяха ставали стотици пъти преди, още от разчупването на първия свръхконтинент, но никога с такава скорост.

Разбира се, нямаше начин да се избяга от зоната на залива. Хората от университета в Саскачеван и Манитоба и учените в Австралия и някои части на Африка щяха да бъдат по-щастливи. Те се намираха в стабилната вътрешност на континентите, закотвени за най-старите скали на света, и вероятно нямаше да пострадат пряко от разрушенията. В продължение на 10 или 15 години всичко щеше да бъде объркано; снабдителните пътища и комуникационните центрове щяха да бъдат разрушени, да не говорим за електропроводите, петролопроводите и газопроводите. Но тези хора щяха да оцелеят. Нямаше да им бъде много трудно да съберат данни, за да разберат дали теориите за дрейфа на континентите и тектоничните явления в пластовете са верни или не.

Тим застана на прозореца и се загледа в осемнадесететажната сграда на отсрещната страна на улицата, която се разклати и срути. „Всъщност — помисли си той — и аз ще умра като Лус, ако това може да ѝ послужи за утешение.“ Усмихна се на мрачния си хумор. Такава мила жена... Тя нямаше да го обвини.

— О, Лус, Лус...

После дойде петият и за него последен трус...

---

[1] Салвадор Алиенде е чилийски политик със социалистически и комунистически убеждения и президент на Чили (1970–73). Свален от власт чрез военен преврат с активното участие на ЦРУ. Малко по-късно той слага край на живота си. Салвадор Алиенде е чичо на писателката Изабел Алиенде. ↑

[2] Върви с бога (исп.). — Б.р. ↑

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.6-7/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.